

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3190/2021
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Ендре Хорват, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ког заступа пуномоћник Милан Караћ, адвокат из ..., ради утврђења, вредност предмета спора 6.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2689/20 од 23.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2689/20 од 23.02.2021. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 2624/18 од 17.09.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је престао дуг – обавеза тужиоца према туженом, утврђена пресудом Основног суда у Новом Саду П 1764/12 од 10.03.2014. године због отпуштања дуга, као и да суд обавезе туженог да му накнади трошкове поступка. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2689/20 од 23.02.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 2624/18 од 17.09.2020. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеничном стању, тужилац је обавезан правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 1764/12 од 10.03.2014. године да туженом исплати износ од 62.000 евра у динарској противвредности. Ради намирања овог потраживања, тужени је покренуо извршни поступак дана 02.04.2015. године. Извршење се спроводи продајом покретних ствари извршног дужника, овде тужиоца, на непокретностима које су у власништву тужиоца као извршног дужника и на пензији тужиоца. Тужилац као извршни дужник у том поступку није изјавио да му је тужени опростио дуг по пресуди по којој је покренуто извршење. Против туженог је вођен кривични поступак због угрожавања сигурности тужиоца, а на главном претресу одржаном дана 29.03.2016. године тужилац је дао исказ у ком је навео да је делимично и он узрочник инкриминисаног догађаја и молио је да се овде тужени као окривљени у том поступку што блаже казни. Тужилац је против туженог дана 07.11.2017. године поднео кривичну пријаву за кривично дело давање лажног исказа, у којој је навео да је у парничном поступку који се водио пред Основним судом у Новом Саду под бројем П 1764/12, овде тужени дао лажни исказ да је овде тужиоцу позајмио износ од 62.000 евра, тврдећи да му тужени никада није позајмио наведени износ. Тужбени захтев је заснован на чињеничним наводима тужбе да је тужени обећао тужиоцу да ће му опростити дуг по наведеној пресуди Основног суда у Новом Саду, уколико у кривичном поступку, који се водио против овде туженог, да што повољнији исказ по туженог и тражи његово што блаже кажњавање. Према наводима тужбе, тужилац је тако и учинио и сматрао је да му је дуг у целости опроштен, да би тужени након тога покренуо извршни поступак ради наплате тог дуга. Првостепени суд утврђује да су парничне странке током 2018. године водиле разговор поводом начина измирења дуга, али тужени није дао изјаву да тужиоцу опрашта дуг.

Врховни касациони суд налази да је другостепена пресуда донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

У току поступка није утврђено да је између тужиоца и туженог постигнут споразум о отпусту дуга у складу са одредбом члана 344. ЗОО. Према утврђењу првостепеног суда, тужени је након доношења правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду покренуо извршни поступак против овде тужиоца ради наплате наведеног потраживања. Тужилац у том поступку није навео да је дуг престао, односно да му је отпуштен дуг. Такву тврдњу није изнео ни у поступку који је иницирао против овде туженог 2017. године за кривично дело давања лажног исказа (поводом постојања предметног дуга), а који је хронолошки уследио након наводног споразума странака о отпусту дуга. Штавише, тужилац је у том поступку навео да му тужени уопште није позајмио новац. Осим тога, начин на који тужилац наводи да му је отпуштен дуг, чак и да јесте учињен, био би противан јавном поретку. Сходно члану 10. ЗОО, стране у облигационим односима су слободне, у границама принудних прописа, јавног поретка и добрих обичаја да своје односе уреде по својој вољи. Условљавање отпуста дуга давањем одговарајућег исказа у кривичном поступку, који се водио против овде туженог, било би противно јавном моралу и општеприхваћеним правилима понашања. Такав отпуст дуга био би недопуштен у смислу одредбе члана 51. став 2. ЗОО и као такав ништав.

Без утицаја су ревизијски наводи тужиоца о томе да је између странака постигнут описани споразум о отпусту дуга, имајући у виду да такав споразум, чак и да је постигнут (што није утврђено), не би био правно ваљан. Ревидент не може у ревизији указивати на чињеницу која није утврђена у поступку, а која се односи на

изглед угоститељског објекта овде туженог у ком је наводно учињен предметни отпуст дуга. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе тужиоца, али је нашао да исти нису од утицаја на правилност одлуке, односно да су неосновани.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић